

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. H.**, bytem, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, č. j. KUZL-68063/2014, sp. zn. KUSP-68063/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2015, č. j. KUZL-68063/2014, sp. zn. KUSP-68063/2014/DOP/Mu bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 22. 9. 2014, č. j. OS-D/1839/16/14/Po (dále též „správní orgán I. stupně“) a rozhodnutí uvedeného správního orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 1. 5. 2014 kolem 11:54 hod. na komunikaci II/490, ulice M., v obci U. B., v blízkosti OD Penny Market, ve směru jízdy na obec Luhačovice, řídil motorové vozidlo zn., RZ: nedovolenou rychlostí jízdy, neboť strážníkem Městské policie Uherský Brod pomoci

silničního laserového rychloměru značky MicroDigiCam LTI, v. č. UX 018853, bylo zjištěno překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci, byla mu naměřena rychlost jízdy 78 km/hod. v místech, kde je povolena maximální rychlost jízdy 50 km/hod. Při zvážení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/hod. mu byla jako skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 75 km/hod., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 25 km/hod. Uvedeným jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 citovaného zákona, za což mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. e) citovaného zákona ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platných předpisů (dále též „přestupkový zákon“) pokuta ve výši 3.000 Kč.

V žalobních námítkách uvedl, že žalovaný nerespektoval § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), neboť zmocněnec žalobce žádal o doručování písemností na elektronickou adresu „.....“, přesto žalovaný doručoval písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, což bylo doručeno fikcí. Takto nebylo žalobci umožněno zúčastnit se ústního jednání o přestupku, vyjádřit se k prováděným důkazům, seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a nebyl ani vyzván k doplnění odvolání. Tímto postupem ze strany správního orgánu byl krácen na svých právech dle článku 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i dle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Z hlediska skutkových námitek pak shledal rozhodnutí vadným z toho důvodu, že v úseku, kde bylo měření provedeno, byla dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/hod., nikoli obecnou úpravou 50 km/hod., policisté neměřili rychloměrem v. č. UX 018853, neboť žalobci ukázali ověřovací list od jiného rychloměru, jehož ověření již skončilo, jakož i nesprávně stanovené místo, kdy obec M. neexistuje.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9. 7. 2015, k jednotlivým žalobním námítkám uvedl následující:

Pokud se týká zjištěného skutkového stavu, předně nepřipadná je žalobcova námitka, že měření rychlosti proběhlo v obci M., která neexistuje. Strážníci městské policie konali měření rychlosti v obci U. H., ulice M. a nikoliv v obci M. Nesouhlasil s námitkou, že měření rychlosti rychloměrem bylo prováděno v době po ukončení platnosti ověření, což nekoresponduje se spisovým materiálem, v němž se nachází i ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70219-13 ze dne 27. 9. 2013 s dobou platnosti ověření rychloměru do dne 26. 9. 2014. Výrobní číslo laserového rychloměru zapsané na ověřovacím listu pod specifikací měřidla: UX 0187853 koresponduje s číslem měřiče zaznačeném a viditelném na snímku z rychloměru prokazující překročení rychlosti – číslo je uvedeno ve spodní části snímku na pravé straně.

Tvrzení, že rychlost byla měřena v úseku, kde byla povolena místní úpravou provozu na pozemních komunikacích rychlost 70 km/hod. a nikoliv 50 km/hod. žalobce žádným důkazem neprokázal, což je v rozporu i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které

zpochybní-li účastník řízení provedený důkaz, je povinen provést a doložit skutečnosti, které skutkový stav zjištěný správním orgánem mohou zpochybnit. Ze svědecké výpovědi strážníka městské policie I. D. vyplynulo, že v době měření platila maximální povolená rychlost 50 km/hod. stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích.

Pokud se týká tvrzení, že ve věci přestupku nebylo nařízeno jednání, nelze tomuto přisvědčit, neboť správní orgán předvolal účastníka řízení prostřednictvím jeho zmocněnce k jednání na den 4. 8. 2014 v 8:30 hod., předvolání doručoval na elektronickou adresu zmocněnce „.....“, zároveň i na jeho adresu „.....“, doručení však nebylo úspěšné, o čemž svědčí listiny pod pořadovým číslem 9 založené ve spise.

Žalobce dále v žalobních bodech zpochybňuje doručování písemností správním orgánem I. stupně i žalovaným. V této souvislosti odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 7 a 8 v bodu VI. Fakticky správní orgán I. stupně učinil pokus o doručení dohromady dvou písemností na adresu „.....“ a to dne 1. 7. 2014 (viz listina č. 9 ve spise). Pokus o doručení na uvedenou elektronickou adresu byl neúspěšný, neboť formát e-mailové adresy příjemce není platný. Totožný pokus o doručení na elektronickou adresu učinil dne 12. 8. 2014, když doručoval zmocněnci žalobce uvědomění k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Rovněž i v tomto případě nebylo doručení na uvedenou elektronickou adresu úspěšné a systém elektronické pošty Microsoft odeslal informaci, že doručení na adresu „.....“ se nezdařilo, protože formát e-mailové adresy příjemce není platný. V případě, že správní orgán od dalších pokusů o doručování na elektronickou adresu upustí, nemůže být způsobena nezákonnost rozhodnutí při doručování písemností ve vztahu k § 24 odst. 1 správního řádu. I v mnoha dalších případech, kdy účastník řízení byl zastoupen jmenovaným zmocněncem, se nepodařilo doručovat písemnosti na jím uvedenou elektronickou adresu, zmocněnec převzetí písemností zásadně nepotvrzuje. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014-72 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž byla řešena obdobná věc, kdy žalobce byl před soudem zastoupen rovněž Mgr. Jaroslavem Topolem. Pro přílehavost se na tento judikát odvolal i v případě nyní projednávané věci. Z výše uvedeného vyplývá, že zmocněnci žalobce byly všechny písemnosti v řízení doručovány zákonným způsobem a není vadou v řízení, když správní orgán I. stupně po dvou neúspěšných pokusech o doručení na elektronickou adresu v dalších pokusech nepokračoval a doručoval zmocněnci žalobce standardní cestou na doručovací adresu.

Pokud se týká námitky, že žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání, k tomuto žalovaný uvedl, že zmocněnec v odporu proti příkazu sdělil, že se odvolává též proti rozhodnutí, které bude vydáno v budoucnu. Výzva tak nebyla opodstatněná proto, že odvolání lze podat teprve až potom, co bylo rozhodnutí vypraveno. Výzva správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání byla vypravena dne 15. 10. 2014 na doručovací adresu zmocněnce a vložena do schránky dne 29. 10. 2014. Odvolání bylo doručeno správnímu orgánu dne 17. 10. 2014, tedy dva dny po vypravení výzvy k odstranění vad podání. Zmocněnec žalobce byl seznámen s tím, aby odvolání doplnil o odvolací námitky ve lhůtě třech dnů od doručení výzvy ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Pokud by měl být zmocněnec žalobce vyzván opětovně stejnou písemností k tomu, aby blanketní odvolání doplnil, pak by postup správního orgánu byl striktně formalistický a za daných okolností by naprosto postrádal logiku, smysl a účel.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve správním spise je založeno oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 5. 5. 2014, č. j. MPUB-P/14/02059 popisující skutkový děj, k němuž došlo dne 1. 5. 2014 v 11:54 hod. v obci U. B. v ulici M. Dále ve spise je založen úřední záznam o uvedené události sepsaný téhož dnem, fotodokumentace místa, kde byla prováděna kontrola měření rychlosti vozidel, ověřovací list č. 8012-OL-70219-13 potvrzující, že silniční laserové měřidlo laser technology, inc, usa, typ MicroDigiCam LTI splňovalo podmínky měření, doba platnosti ověření rychloměru končila dne 26. 9. 2014. Správní orgán vypravil dne 6. 6. 2014 příkaz o uložení pokuty, proti kterému podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Součástí odporu byla i plná moc k zastupování v přestupkovém řízení udělena zmocnitelem zmocněnci P. K. (plná moc ze dne 16. 6. 2014, doručena správnímu orgánu I. stupně dne 18. 6. 2014). Ústní jednání o přestupku bylo nařazeno na den 4. 8. 2014 v 8:30 hod. K ústnímu jednání byl předvolán zmocněnec žalobce a oba zasahující policisté. Policista B. Ch. se písemně omluvil z neúčasti z důvodu čerpání řádné dovolené. Žalobce ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání nedostavili, správní orgán proto jednal v jejich nepřítomnosti. Policista I. D. popsal měření rychlosti a průběh provedené silniční kontroly. Identifikoval vozidlo žalobce, totožnost řidiče byla kontrolována druhým policistou. Další ústní jednání s výsledkem druhého policisty se nekonalo, následně poté byla zmocněnci žalobce zaslána výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, k čemuž mu byla stanovena přiměřená lhůta pěti dnů ode dne doručení uvedené zásilky. Ve spise je založeno sdělení správního orgánu I. stupně zaslané zmocněnci žalobce na elektronickou adresu „.....“, v němž oznamuje, že na e-mailovou adresu zadanou zmocněncem „.....“ nebylo možno uvedenou zprávu odeslat z důvodu neplatného formátu e-mailové adresy. Správní orgán se pokusil zaslat tuto zprávu na e-mail obsažený v certifikátu České pošty, s.p., který je součástí podaného odporu v dané věci ze dne 20. 6. 2014. Pro neúspěšnost doručení byla písemnost vypravena na adresu trvalého pobytu zmocněnce: a vzhledem ke sdělení, že na uvedené adrese nemá adresát domovní schránku, byla písemnost zaslána na adresu Zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 17. 10. 2014, adresát, byť byl poučen o důsledcích nevyzvednutí písemnosti, tak neučinil, proto zásilka byla vložena do schránky dne 29. 10. 2014. Dne 17. 10. 2014 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání. Vzhledem k tomu, že zmocněnec žalobce v podaném písemném odporu proti vydanému příkazu o uložení pokuty ze dne 20. 6. 2014 mj. vyslovil odvolání proti případnému rozhodnutí, které bude vydáno v budoucnu, správní orgán dne 15. 10. 2014 jej vyzval k odstranění vad podání, které spatřoval v neodůvodnění odvolání proti vydanému rozhodnutí. Nicméně i přesto obdržel opětovné blanketní odvolání ze strany zmocněnce účastníka řízení. Vzhledem k již zaslané výzvě k odstranění vad podání zmocněnci, správní orgán opětovnou výzvu jmenovanému nezasílal. Dne 16. 4. 2015 vydal v projednávané věci žalovaný rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu.

Soudní jednání ve věci se konalo dne 25. 5. 2017. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání nedostavili, ačkoliv byli řádně předvoláni, jak potvrzeno připojenými doklady o doručení předvolání jednání. Zástupce žalovaného se v plném rozsahu odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření ze dne 9. 7. 2015, postup v předmětné věci byl posuzován dle § 90 odst. 5 správního řádu. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Stěžejní žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že v postupu správních orgánů při doručování písemností (absence předvolání žalobce a jeho zmocněnce k ústnímu jednání, absence výzvy k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, opomenutí výzvy k doplnění odvolání) došlo k zásadním procesním pochybením.

O projednávané věci zvážil zdejší soud takto:

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce si zvolil pro správní řízení zmocněnce na základě plné moci ze dne 16. 6. 2014 P. K., trvale bytem, který v podání odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 5. 6. 2014, č. j. OS-D/1839/3/14/Po ze dne 16. 6. 2014 požádal o doručování písemnosti na e-mailovou adresu „.....“, kterou však správní orgán neakceptoval, neboť formát elektronické adresy považoval za neplatný. O této skutečnosti při každém zaslání písemnosti v řízení však informoval zmocněnce na elektronickou adresu „.....“, což je elektronická adresa s ověřeným elektronickým podpisem, ze které zmocněnec se správním orgánem komunikoval (viz odeslání odporu proti příkazu, odvolání proti rozhodnutí). Veškeré písemnosti v řízení byly oznamovány standardní cestou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb výhradně na adresu trvalého bydliště zmocněnce: a adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel: Rozhodnutí o přestupku si zmocněnec převzal osobně dne 3. 10. 2014, další písemnosti předcházející vydání rozhodnutí byly oznámeny zmocněnci fiktivně dle § 24 odst. 1 správního řádu.

Podle § 19 odst. 2 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 19 odst. 8 citovaného zákona písemnosti uvedené v odst. 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se

nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu se správním řádem a nedopustil se procesního pochybení při doručování písemností. Žalobcovo tvrzení, že správní orgán nedoručoval písemnosti na elektronickou adresu „.....“, na kterou požadoval doručovat písemnosti v rámci správního řízení, je nepravdivé. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, fakticky správní orgán I. stupně učinil pokus o doručení dohromady dvou písemností na adresu „.....“. V prvním případě se jednalo o předvolání k ústnímu jednání na den 4. 8. 2014, pokus o doručení na uvedenou elektronickou adresu však byl neúspěšný, neboť formát e-mailové adresy příjemce nebyl platný. V druhém případě se jednalo o doručení na tutéž elektronickou adresu dne 12. 8. 2014, jednalo se o uvědomění žalobce k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Rovněž i v tomto případě bylo doručení neúspěšné a systém elektronické pošty Microsoft odeslal informaci, že doručení na uvedenou e-mailovou adresu se nezdařilo, protože formát e-mailové adresy příjemce není platný. Je třeba zdůraznit, že doručování na elektronickou adresu má toliko podpůrný význam a v případě, že správní orgán upustí od dalších pokusů o doručování na elektronickou adresu, nemůže být způsobena nezákonnost rozhodnutí při doručování písemností ve vztahu k § 24 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je při výkladu institutu doručování třeba postupovat s „*maximální mírou racionality*“ a *nepřehlížet skutečnost, že „svoji podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony provedenými orgány veřejné moci. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95).“* Nedostatky v doručování proto ne vždy vedou k nezákonnosti správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 6 As 186/2014-29).

Na tomto místě se zdejší soud ztotožňuje i s právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice vyslovený v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014-72, v němž rovněž zastupoval účastníka řízení před soudem Mgr. Jaroslav Topol a v němž uvedený soud dovodil, že „*podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení. Z uvedeného ustanovení správního řádu tedy vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda uvedenému požadavku vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Když však naopak správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení či naopak může přispět ke zpomalení řízení, tak není povinen automaticky bez dalšího doručovat na tuto zmocněncem žalobce požadovanou a udanou adresu a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy správní orgán má podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou.“* Uvedený právní názor je zcela příslušný na nyní projednávanou věc. Lze souhlasit i s přesvědčením žalovaného, že v dané věci se mělo jednat o předem připravenou procesní strategii žalobce, resp. jeho zmocněnce. V tomto směru soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015-32, v němž poukazuje na „*různé zjevně účelové procesní strategie zástupců, kteří své služby poskytují dlouhodobě a profesionálně u různých*

přestupců, jejichž jediným smyslem je dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek prostřednictvím vytvoření „procesních pastí“. Rozhodovací činnost správních soudů svědčí o tom, že tyto „procesní praktiky“ jsou v soudním řízení hojně uplatňovány. Je sice věcí žalobce, jakou procesní strategii zvolí, ale je nevěrohodné a nemožné, aby všechny správní orgány, u nichž se správní řízení vedla, se zvoleným zástupcem v doručování písemností chybovaly stejným způsobem, tj. nerespektovaly požadavek na doručení na e-mailovou adresu tak, jak tvrdí žalobce v této věci. Na předmětnou věc se vztahuje i scénář popsáný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, dle kterého „z úřední činnosti je naopak Nejvyššímu správnímu soudu známo, že tento zmocněnec řidiče v přestupkovém řízení zastupuje a to se stejnou či obdobnou procesní strategií. Vždy uplatňuje požadavek na doručování písemností na shora uvedenou e-mailovou adresu, převzetí, resp. doručení písemností ovšem dle § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Rozhodnutí je mu tedy adresováno na adresu trvalého pobytu, vhozeno do schránky a doručeno fikcí, neboť zásilky jemu určené zmocněnec nepřebírá... Náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií, přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát.“

Zmocněnec P. K. přebírající plné moci k zastupování ve správních řízeních dal tak najevo, že by měl být schopen k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, že je schopen jednat s pečlivostí a se znalostí věci, která s tímto výkonem je spojena. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 1433/11 „každý se může domáhat stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Toto právo však není samoučelné a ústavní soud považuje za opodstatněné žádat od účastníka řízení, který se domáhá ochrany svých procesních práv na ústavní úrovni, aby osvědčil, že se o ni sám snažil, resp. sám vyvinul očekávatelné úsilí směřující k účinnému hájení svých práv.“ A dále „právní úprava doručování vychází ze zásady, že každý adresát je odpovědný za existenci reálné adresy, na které je povinen si zajistit přijímání písemností.“ Přijímal-li tedy zástupce zmocnění, vědomě také přebíral odpovědnost za součinnost účastníka řízení se správními orgány. Skutečnost, že se jedná o procesní strategii žalobce, resp. jeho zástupce, prokazuje i to, že všechny výše uvedené písemnosti zasílané zmocněnci správním orgánem na jím sdělenou elektronickou adresu, nebyly zmocněncem převzaty, proto tedy doručoval na adresu jeho trvalého pobytu i doručovací adresu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Z výše uvedených důvodů proto žalobcovy výtky k procesní stránce řízení byly shledány nedůvodnými.

Pokud se týká námitek ke zjištěnému skutkovému stavu ani v tomto bodě nelze přisvědčit argumentaci žalobce. Rychlost žalobcova vozidla byla změřena silničním laserovým rychloměrem, který měl platný ověřovací list č. 8012-OL-70219-13, vydaný Českým metrologickým institutem s roční dobou platnosti od 27. 9. 2013 do 26. 9. 2014.

Radary využívané v České republice jsou měřidla, která ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování (viz příloha k vyhlášce č. 345/2002 Sb.). Před uvedením stanovených měřidel do oběhu má jejich výrobce a po provedení opravy těchto měřidel opravce povinnost zajistit jejich prvotní ověření (§ 10 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů). Radary jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/hod., pokud je zjištěna rychlost do 100 km/hod., při rychlostech nad 100 km/hod. je odchylka ± 3 %. Rozsah odchylky měřícího zařízení, pomocí

kterého se stanovuje nejnižší skutečná rychlost vozidla, vychází z ustálené rozhodovací praxe. Rozsah předmětné odchylky vyplývá z právního předpisu vydaného Ministerstvem dopravy pod značkou 89/2006-160-LEG/1. Z uvedeného vyplývá, že je zcela vyloučeno, aby se přístroj po dobu platnosti svého ověřovacího listu při dodržování návodu použití, jakož i postupů daných vyhláškou č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření ve znění pozdějších předpisů „rozladil“ nad rámec metrologicky přípustné odchylky měření. Uvedená odchylka slouží k tomu, aby přístroj mohl být používán k zákonem stanoveným účelům pro celou dobu platnosti svého ověřovacího listu. Uvedená metrologická odchylka je navíc v celém svém rozsahu odečítána ve prospěch řidiče tak, jako by měřidlem byla zjištěna hodnota s maximální možnou nepřesností pro jmenovaného nejprůběžnější. Překročení rychlosti je podchyceno záznamem o přestupku, snímkem vozidla a mapou se zaznačením místa policejní hlídky. Průkaznost spáchaného přestupku se prokazuje výstupem ze silničního laserového rychloměru, nikoliv svědeckými výsledky policistů, jejich eventuální svědecká výpověď má pouze nadstavbový charakter. V této souvislosti je výstižný i judikát Nejvyššího správního soudu, sice rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že „... navíc by předmětem výsledku byla výpověď policistů, kteří již svá zjištění sepsali v oznámení přestupku, jen stěží lze tedy očekávat, že by tyto výpovědi přinesly nové skutečnosti.“ V dané věci nebyl tedy jediným listinným důkazem úřední záznam, o který správní orgán opřel svůj závěr, že stíhané jednání bylo prokázáno, nýbrž i fotografie předmětného vozidla s vyznačením údajů o aktuální rychlosti, čase a poloze vozidla. Pokud tedy takto shromážděné důkazy včetně ověřovacího listu měřiče rychlosti ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, nebyly dány důvody provádět další dokazování, ani důvody zpochybnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61). Skutečnosti týkající se jednání žalobce byly tedy dostatečně zdokumentovány. Soud se proto ztotožňuje se závěry, které žalovaný v předmětné věci učinil a to včetně právní kvalifikace projednávaného přestupku.

Pokud se týká žalobcovy námitky, že správní orgán I. stupně nenařídil ve věci ústní jednání, tato námitka nemá oporu ve správním spise, neboť k jednání nařízeném na den 4. 8. 2014 byl žalobce předvolán na e-mailovou adresu „.....“, pokus o doručení však nebyl úspěšný, neboť formát e-mailové adresy příjemce nebyl platný, proto předvolání bylo doručeno na adresu zmocněnce, doručení bylo vykázáno fikcí. Žalobce, ani zmocněnec nepředložili omluvu, ani neuvedli závažný důvod, pro který se ústního jednání nemohou účastnit, správní orgán proto správně vyhodnotil, že byly splněny podmínky k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu zdejší soud uzavírá, že rozhodující správní subjekty učinily správné právní úvahy, na projednávanou věc byl aplikován správný právní předpis a v jeho rámci správná právní norma, nedošlo k žádnému výkladovému či procedurálnímu pochybení, které by mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů proto není žaloba důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež krajský soud rozhodl o nákladech řízení, jak je uvedeno ve výroku II. a III. tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová